

TAIVASTEN VALTAKUNTAA VASTAAN HYÖKÄTÄÄN

I

Lihavointi ja alleviivaus: Väinö Hotti

Risto Santala 18.5.1929 – 26.9.2012

"Taivasten valtakuntaa vastaan hyökätään"

© [Risto Santala](#) 1965

Kirjana julkaissut [Kansan Raamattuseuran säätiö](#) 1965

ESIPUHE

Kristillinen seurakunta on meidän aikanamme uuden vaiheen edessä, jolle on ominaista, että ihminen kasvaa ja Jumala pienenee - ihmistä puetaan ja Jeesusta riisutaan. Aikamme moderni ihminen on näkevinään Jumalassa lastenkaitsejan, jonka holhouksesta täytyisi irtautua. Tämä ihmisen titaaninen kasvu on johtanut kapinaan kaikkea tuonpuoleista vastaan.

Kapinan johtoon näyttävät asettuneen usein juuri jumaluusopin edustajat. Taivasten valtakuntaa vastaan hyökätään selustasta käsin.

Mutta tilanne ei ole uusi. Jo profeetta Jeremia huudahti: "Voi paimenia, jotka hukuttavat ja hajottavat minun laitumeni lampaat, sanoo Herra." Profeetta Jesajakin näki saman ilmiön: "Tämän kansan johtajat tulivat eksyttäjiksi, ja johdettavat joutuivat hämminkiin."

Juuri se on antikristillisyyttä, että ihminen astuu Jumalan valtaistuimelle: hän "korottaa itsensä yli kaiken" ja julistaa lopulta olevansa Jumala ([2 Tess. 2: 4](#)). Tämä "laittomuuden salaisuus", jasta myös Kuolleen meren kääröt puhuvat, "on jo vaikuttamassa" ([2 Tess. 2: 7](#)). Mutta kun evankeliumin purkumiehet toimivat, mekään emme saisi vaieta. Olen hämmästykseni joutunut toteamaan, että nykyinen uskonnottoman kristinuskon ja ihmisen oman kasvun linja noudattaa pääosiltaan kolmikymmenluvun saksalaisuskonnon äänenpainoja. Siksi tahtoisin varottaa: tämä on kielletty ajosuunta.

Viisaat kysyvät aina jälkeensä: Miksi kirkko vaikeni? Vieläkin viisaampaa olisi kysyä: Miksi vaikenemme NYT?

Kaksikymmentä-kolmekymmentä vuotta sitten Israelin lehdistössä esiintyi nimimerkki I p c h a m i s t a b r a, jonka kirjoituksia kaikki lukivat. Tämä arameankielinen sana merkitsee 'asian esittämistä kärkevimpänä vastakohtanaan'. Tällöin lukijan on otettava omakohtainen kanta kulloinkin esillä olevaan kysymykseen.

Oheinen kirjanen ei ole vain "ipcha mistabra", sillä ei ole kysymys pelkästään jumaluusopillisen kielen ja ilmaisun ongelmasta. On kysymys itse asiasta. Jos emme huomaa tätä ajoissa, voi seuraava sukupolvi ajautua kriisiin, jollaista ei ole koettu koko ihmiskunnan historiassa. Toivon, että lukija unohtaa taitamattoman esitystavan ja kuulee varsinaisen sanottavan.

Jerusalemmissa elokuun 8. päivänä 1965

Taivasten valtakuntaa vastaan hyökätään

"Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen", [Matt. 11: 12](#).

Rabbiinien esikuvan mukaan [Uuden testamentinkin](#) sanat pitäisi tulkita ensin *pshat*, 'yksinkertaisesti', juuri niin kuin ne on sanottu. On ollut totta "tähän asti" ja aina, että taivasten valtakuntaa vastaan hyökätään. Tämä sana on omankin aikamme otsikko. Mutta Jeesus ilmoitti, että "hyökkääjät" ja "valtakunnan" vastustajat voivat "temmata" valtakunnan virallisen edustuksen itselleen. He voivat tunkeutua rintamalinjojen taakse ja vallata kirkon hallinnon.

Kirkon historiasta ei saisi antaa koskaan liian ruusuista kuvaa. Ulkonainen kirkko on parhaimmillaankin vain palvelija ja altis erehdyksille. Vain Jeesuksen Kristuksen hallinta antaa kirkolle sen mielekkyyden. Kirkon tulisi olla taivasten valtakunnan edustaja. Mutta ilmeisen usein ovat vastustajahenget saaneet voiton Kristuksen

edustajiksi kutsuttujen sydämessä. Ajatelkaamme vain katolisen kirkon vaiheita kautta vuosisatojen. Miten usein onkaan väkivallan ja vainon tai suoranaisten saastaisuuden henki tunkeutunut kirkkolaitoksen suojiin. Tai ajatelkaamme itäisessä naapurimaassa omalla vuosisadallamme tapahtunutta kehitystä. Neuvostoliiton hallitus on järjestänyt omia miehiään ortodoksisen kirkon johtopaikoille ja sikäläisiin teologisiin seminaareihin. Sama toiminta on jatkunut sen "satelliittimaiden" ortodoksisissa kirkaissa.

Kirkon vaarana on aina ollut, että vieraat voimat ovat soluttautuneet omien rintamalinjajen taakse.

[Ilmestyskirja](#) kuvaa sattuvasti evankeliumin liikkeelle lähtöä. Ensin lähetettiin "valkea hevonen" asialle. "Ja sen selässä istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppele, ja hän lähti voittajana ja voittamaan" ([Ilm. 6: 2](#)). Mutta sitten "lähti toinen hevonen, tulipunainen, ja sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa rauha maasta - -" ja pian läksi liikkeelle "musta hevonen" ja sitten "hallava" ([Ilm. 6: 4-8](#)). - Kirkon jumaluusopilla on ollut taipumus ottaa ratsukseen hyvinkin kyseenalaisia hevosia. Katolinen kirkko mukautui aikoinaan uusplatoniseen ajatteluun. Parin viime vuosisadan aikana protestanttinen teologia on turvautunut ajan filasofisiin näkemyksiin. Nykyään saadaan rintamatuki psykiatrian ja sosiologian alalta. Tämä kaikki on kuitenkin väärää hapatusta. Sen onnistuu pitää mielet käymistilassa oman aikansa, mutta yhä uudelleen se vain vahingoittaa evankeliumin omaa sanomaa.

Pappi Aaronin pojat Naadab ja Abihu olivat alttiit kirkkouudistuksille. He "ottivat kumpikin hiilipannunsa ja virittivät niihin tulen ja panivat suitsuketta sen päälle ja toivat vierasta tulta Herran eteen, vastoin Hänen käskyänsä. Silloin lähti tuli Herran tyköä ja kulutti heidät, niin että he kuolivat Herran edessä" ([3 Moos. 10: 1-2](#)).

Pois punaiset, mustat ja hallavat "hevoset"! Pois vieras tuli teologian alttareilta!

Taivasten valtakuntaa v a s t a a n hyökätään.

Tässä Jeesuksen ennustuksessa ei ole sinänsä mitään outoa. Olihan Pyhä Henki ilmoittanut jo hurskaalle Simeonille, että Jeesus oli oleva lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota v a s t a a n sanotaan ([Luuk. 2: 34](#)). Outoa on lähinnä, että vastaanpanijoina on usein juuri se joukko, jonka tulisi edustaa taivasten valtakuntaa. Ja tätä Jeesus lienee tarkoittanut Matteuksen evankeliumin sanallaan.

Eräät raamatunselittäjät ovat arvelleet, että kyseisessä jakeessa käytetyt kreikkalaiset sanat *biazetai* ja *biastai* 'hyökätään' ja 'hyökkääjät', viittaisivat määrättyihin demonivaltoihin, ns. väkivaltaisuuden henkiin. Juutalaisuus tuntee ainakin seitsemän demonivaltojen ryhmää. Muuan näistä on *kochoot chamas* tai *kochoot chabalaa* (hebr.) 'väkivaltaisuuden ja ilkivallan henget'. Nykyhebreassa sana *chabalaa* tarkoittaa 'sabotaasia'. Tämän tulkinnan mukaan nuo sabotaasivoimat voivat hyökätä Jumalan

valtakunnan selustaan ja täyttää kirkon ja sen johtajien mielet siten, että heistä tulee lopulta evankeliumin purkumiehiä.

Puheena olevan Matteuksen evankeliumin kohdan yhteydessä on useimmiten viitattu Luukkaan evankeliumin 16. luvun [16. jakeessa](#) aleviin sanoihin: "Johannes Kastajasta lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa, ja jokainen tunkeutuu sinne väkisin." Kumpikin jae tulkitsee Jumalan valtakunnan eri puolia: kristityn elämän jokainen vaihe kysyy taistelua. Jeesus ei tullut tuomaan rauhaa maan päälle, vaan miekan ([Matt. 10: 34](#)). Jumalan tahdon rajamerkkien polkeminen johtaa aina väärään rauhaan. Silloin elämämme rajakahakat lakkaavat luonnostaan. Kristitty on aina kilvoittelija ja kristillinen kirkko tunnustuskirkko.

Tulkinta väkivaltaisuuden hengen demonivalloista asettaa erityisesti meidät uskovat ahtaalle. Jos olemme valvomattomat, voidaan elämämme lampunjalka sysätä syrjään. Meistä voi tulla jopa Jumalan valtakunnan vaarallisimpia vihollisia.

Erikoisesti meidän aikanamme, jolloin "laittomuuden salaisuus" tuntuu olevan jo vaikuttamassa ([2 Tess. 2: 7](#)), voimme langeta rakkaudettomuuteen. Jeesus ilmoitti jo etukäteen viimeisistä ajoista sanoen: "Sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee u s e i m p i e n rakkaus" ([Matt. 24: 12](#)). Voi olla, että tässäkin Jeesuksen eskatologisiin puheisiin liittyvässä sanassa olisi kysymys laittomuuden sabotaa"sihengistä. Kun "laittomuus pääsee valtaan" ja "laittomuuden salaisuus" vaikuttaa jopa kirkkomme sisälläkin, meidän tulisi "noudattaa itsemme hillitsemistä kaikessa" ([1 Kor. 9: 25](#)). Emme saisi menettää "mielemme malttia" niin, että arvostelemme epäkohtia sabotaasihengessä. "Kaikki, mikä on Jumalasta syntynyt, voittaa maailman" ([1 Joh. 5: 4](#)) - siksi meidän tulisi pyytää arvosteluihimmekin Jeesuksen Kristuksen antamaa mielenlaatua. Silloin voitamme ilkeiden demonihenget.

Miten voisimme varjeltua niin, ettei meidän vain havaittaisi taistelevan taivasten valtakuntaa vastaan? Olisiko löydettävissä jokin perushavainto, mikä voisi estää meitä ajautumasta väärälle tielle? Miten voisimme varjeltua demonisista asenteista?

Hebrean kielessä on useita sielunvihollista merkitseviä sanoja. Omalla tavallaan ne paljastavat sen alitajuisen taustan, jolta kyseiset käsitteet ovat kehittyneet.

Sielunvihollinen

on *kategor* 'syyttäjä', *masiit* 'villitsijä', *madiiach* 'viettelijä', *samael* 'myrkyn jumala', *satan* 'syyttäjä', joka nostaa syyteen *sitnaa*, vastaamme; sana tosin lienee muodostunut alkujaan käsitteestä *listoot* eli 'ajautua syrjään'. Lisäksi on käsite *belial*, joka on muodostunut sanoista *beli* 'ilman' ja *ool* 'ies', siis 'ilman iestä oleva'. *Ba'al zvuuv* eli 'kärpästen herra' on *belsebuub*-sanan alkujuurena, ja lämpimissä maissa ymmärtääkin kärpästen hirvittävän vitsauksen. Merkkillisin sielunvihollisen nimitys on sana *klippaa* eli 'kuori'. Sen jiddishinkielistä muunnosta *klippe* käytetään usein pahansuopaisena lempinimenä vaimoväestä.

Kun "ajaudumme syrjään" pääasioista ja ryhdymme Jumalan valtakunnan edustajina asioimaan alueilla, jotka eivät meille varsinaisesti kuulu, on vaara ajautua pinnallisuuteen. Maailmakin odottaa papilta selvää sanomaa. "Sillä papin huulten pitää tallettaman tieto, ja hänen suustansa etsitään opetus; sillä hän on Herran Sebaotin sanansaattaja - - mutta to olette poikenneet tieltä, olette opetuksellanne saattaneet monet kompastumaan", profeetta Malakia toteaa (2: 7-8). Jos sanomamme on "kuorta", *klippaata*, olemme useimmiten väärin voimien asialla.

On hirvittävän vastuullista olla Jumalan valtakunnan työntekijä. Kun Naadab ja Abihu toivat vierasta tulta Herran alttarille, Mooses varoitti heidän isäänsä Aaronia (3 Moos. 10: 3) : "Niissä, jotka ovat minua lähellä, minä osoitan pyhyiteni - -" Profeetta Jesaja tuskitteli: "Vanhurskas hukkuu, eikä kukaan pane sitä sydämelleen" (57: 1). Meidän tulisi teologiassakin muistaa Jeremian kirjan ohje (29: 23) : "Minä olen se, joka sen tiedän ja todistan, sanoo Herra." Näin voimme pysyä keskuksessa ja välttää "kuorelta".

Sielunvihollisen pyrkimykseen kuuluu "ikeen" poistaminen kristillisyydestä. Tulos on lopulta sama kuin jos laki poistettaisiin yhteiskunnan lainsäädännöstä. Laittomuuden valtaanpääsy ilmenee siinäkin, että on alettu puhua uskonnottomasta kristinuskosta - uskonto on hebreaksi *dat*. *Dat* on aivan samaa kuin lakikirjojen käyttämä termi *laki*, ei siis 'lain alla olemista'. Juutalaiset vihitään avioliittoon Mooseksen *datin* mukaisesti eli Mooseksen välittämän perinnäisen elämäkatsomuksen ilmaisemin perustein. Hengellisessä elämässä on omat lainmukaisuutensa. Se, joka noudattaa niitä, ei ole suinkaan "lain alla" ja laillisuuden orja. Laittomuus johtaa siihen, että hengellisen elämän perusteet, rukous, raamatunluku ja kuuliaisuus, tahdotaan riistää pois. Juuri sielunvihollinen pyrkii tähän ikeettömyyteen. Jeesus taas sanoi: "Ottakaa minun ikeeni päällenne."

Pienikin perääntyminen hengellisen elämän perusteista voi johtaa kaaokseen. Teologiassa on viime aikoina silloin tällöin korostettu, että koko inhimillinen elämä on hyvän ja pahan tahdon välistä taistelua. Jokainen itsekäs sana ja itsekäs teko, jokainen epäpyhä ajatus tai epäsideellisuuden pienikin kylvö ja jokainen vihamielisyyden häivähdys liittyvät pieninä puroina suurempaan valtauomaan, mikä lopulta todellisena voimana upottaa koko ihmiskunnan hyökyihinsä. "Hiiri synnyttää vuoren," kuten vanha hebrealainen sananlasku sanoo.

Uuden testamentin kuva ihmisestä on hyvin realistinen. Olemme mieleltämme Jumalan vihamiehiä (Kol. 1: 21). Kovin helposti vieraannumme Jumalan elämästä (Ef. 4: 18). Muutumme "mielemme hengeltä" ja meistä tutee Jumalan tahtoa vastaan hangoittelijoita. Tässä ei auta aito kirkollisuus eikä pönäkkä laholaisuus, ei edes muodollisesti oikea jumaluusoppi. Tuskin mikään muu aika on ollut niin jumalattoman kovasydämistä kuin juuri puhdasoppisuuden aika. Kirkon historia on usein todistus siitä, että kirkko on ilmeisesti taistellut taivasten valtakuntaa vastaan. Pappeinakin voimme olla hiekkää Jumalan valtakunnan koneistossa. Saatamme lipsahtaa pois Kristuksesta ja jatkaa julistustoimintaamme tekemättä parannusta.

Jeesuksen ajan jaloimmat uskonnollisen elämän edustajat, fariseukset, saivat tuomion siitä, että heidän elämästään oli muodostunut suuri show. "He rakastivat ihmiskunniata enemmän kuin Jumalan kunniaa," Johannes toteaa ([12:43](#)). Ja Jeesus kysyi: "Kuinka to voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?" ([Joh. 5: 44](#)). "Fariseukset ja lainoppineet **t e k i v ä t t u r h a k s i** Jumalan aivoituksen heitä kohtaan" ([Luukas 7: 30](#)). Sama vaara vaanii meitä, oman aikamme hengellisiä ekspertejä. Jos emme taivu Pyhän Hengen hiljaisesta nuhteesta ja Jumalan sanan ohjeista, voimme parhaimmillammekin saavuttaa omine neuvoinemme vain Jumalan aivoitusten turhentelijan asteen.

Aikanamme puhutaan kriisin kirkosta ja kirkon kriisistä monesti juuri siksi, että edellä mainitsemamme demoniset voimat ovat turmelleet teologiaamme ja asenteitamme. Tämä ei näy vain siinä, että olemme luisumassa Jumalan ilmoituksen keskuskysymyksistä sivuasioihin, vaan myös siinä, millä tavoin suhtaudumme kirkon sisäisiin ryhmiin ja piireihin. Kannattaako työtämme aina näky Jumalan valtakunnasta - vai onko vaikuttimenamme, kuten Augustinus aikoinaan sanoi, "ainainen oikeassa olemisen himo". Itsensä tutkistelu jättäne tuskin ketään syyttömäksi. Viimeisten aikojen paha palvelija sanoo sydämessään: "Minun Herrani tulo viivästyy", ja rupeaa lyömään kanssapalvelijoitaan ([Luuk. 12: 45](#)). Toisen Timoteuskirjeen [3:n luvun](#) pitkässä luettelossa mainitaan viimeisten päivien ihmisistä, että he ovat itserakkaita ja epäsuopuisia ja että heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Sopisikohan tämä sana "kuoresta", klippaasta, meihin? Olemme usein kuin budjettikokousta istuva hallitus: suuret asiat hoidetaan suuripiirteisesti, mutta pikkuasioissa ollaan pikkumaisia. Kun emme näe asioiden ydintä, nielemme kameleita - hyttysset kyllä tiedämme siivilöidä.

Sanon tämän kipua tuntien, sillä tuomion tulee aina alkaa Jumalan huoneesta.

Kun Vespasianuksen poika Titus tahtoi hyökätä Jerusalemin kimppuun, kehotti hänen isänsä häntä odottamaan kärsivällisesti, kunnes kaupunki yhä heikentyisi keskinäisissä riidoissa. Kun Titus sitten hyökkäsi, kaupungissa olevat kolme puoluetta olivat ehtineet jo polttaa keskinäisissä kahakoissaan jopa suurimman osan temppelein valtavista ruokavarastoista. Vihollisvoimien ilmestyessä Öllyvuoren ja Scopus-vuoren huipulle tapahtui tosin häthätää pikainen yhtyminen - mutta se oli jo liian myöhäistä. Ja niin voittamattamana pidetty Pyhä kaupunki hävitettiin.

Raamattu asettaa meidät oppikysymyksissä vaikeaan asemaan. Toisaalta tulisi muistaa: "Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne" ([Room. 12: 10](#)) . "Herran palvelijan ei sovi riidellä, vaan - - hänen tulee sävyisästi ojentaa vastustelijoita" ([2 Tim. 2: 24-25](#)) . Toisaalta toiset syntyvät, kuten profeetta Jeremia, "riidan ja toran mieheksi koko maalle" ([15: 10](#)). Jeremia joutui jopa sanomaan: "Älkää yhteenkään veljeen luottako" ([9: 4](#)) . Kuinka voisimme löytää oikeat asenteet kriisin kirkossa ja kirkon kriisissä?

Muuan asia näyttää ilmeiseltä: ken ryhtyy sotaan, joutuu aina ryvettämään vaatteensa. Monet kaatuvat jopa omiensa luodeista. Silti emme saa pysyä poteroissamme. Emme pääse vastuusta sillä, että vaikenemme. Voi olla, että joku saa tehtäväkseen vaieta ja rukoilla ajan epäkohtien takia. Sanoohan Aamoskin: "Sentähden ymmärtäväinen vaikenee tänä aikana, sillä se on paha aika" ([5: 13](#)). Tällaista henkilöä emme saisi tuomita. Mutta toisaalta luemme profeetta Jesajan kirjasta, kuinka "oikeus työnnetään takaperin" ja kuinka "totuus kompastelee torilla" ja "suoruus ei voi sisälle tulla". Ja "Herra näki sen". "Ja hän näki, ettei ollut yhtäkään miestä, ja hän i h m e t t e l i, ettei kukaan astunut väliin" ([59: 14-16](#)).

Voimme langeta helposti kirkollisissa ja teologisissa kiistakysymyksissä demonisen hengen vietäviksi. Tähän juuri sielunvihollinen *samael*, 'myrkyn jumala', pyrkiikin. Tällöin päänäky katoaa. Tehtävämme on aina ruokkia ihmisiä evankeliumilla. Vapahtajamme joutui tosin nuhtelevaan kuulijoitaan ulkokultaisuudesta ja epäuskosta, mutta aina Hänen pääsanomansa oli juuri evankeliumi. Jumalan sana ei elä myrkyttyneessä ja kieroutuneessa ilmapiirissä. Väittelyissämme kietoudumme usein hätiköityihin päätelmiin ja harkitsemattomiin äänenpainoihin. Ja - jos jatkaisimme Matteuksen evankeliumin ([11: 12](#)) mahdollisesti demoneista esittämää kuvaa - jokainen hyvä sana synnyttää hyvän enkelin, ja jokainen paha sana synnyttää "väkivaltaisuuden enkelin". Juutalaisen perimätietoon kuuluvan kuvan mukaan tulevat nämä meidän synnyttämämme hyvät ja pahat enkelit vielä viimeiselle tuomiolle ja joko puolustavat tai syyttävät siellä meitä. Minkä "sabotaasihenkien" paljouden voimmekaan tämän mukaan vielä saada kimppuumme elämämme loppukatsauksessa, ja miten vähän lienemmekään saaneet auttaa hyvien enkelten levitystyössä Jumalan valtakunnan asialla liikkeessamme.

Parasta olisi, jos voisimme etukäteen nähdä ajassamme piilevät vaarat ja siten estää niiden tunkeutumisen Jumalan valtakunnan varustusten sisäpuolelle. Siksi meidän tulisi olla valmiit kuuntelemaan yksinkertaisten Jumalan lasten huolta - usein juuri he näkevät oikein ajan liikahtelut. Samoin meidän velvollisuutemme on kuunnella kansan hengellisiä johtajia. Heillä on oikeus huutaa, puhaltaa ja puuskua "kuin lapsensynnyttäjä" ([Jes. 42: 14](#)). "Sillä se kansa tai valtakunta, joka ei Sinua palvele, hukkuu" ([Jes. 60: 12](#)).

Omaltakin kohdaltani tunnen jotenkin vastuuni siitä, mitä olen näkevinäni Siionin näkökulmasta, katsellessani täältä kaukaa Suomen ja kristikunnan kehitystä. Lähetysaarnaja kokee joitakin asioita kipeämmin kuin ehkä kotikentän miehet. Tilanne on eräissä asioissa suorastaan hälyttävä.

Jumalan valtakuntaa vastaan taistellaan. Ajassamme on eräitä suorastaan demonisia virtauksia, joiden alkuperää tahtoisimme tässä tutkia. Teen sen osaksi "*ipcha mistabra*", jyrkimmässä vastakohtaisuudessaan. En pyri puhumaan erikoisesti ketään vastaan, mutta olisin iloinen, jos voisin viitata Kristukseen niissä kohdin, missä olemme Häntä riisuneet omilla ajatuksillamme. En näe olevani sellaisessa asemassa, että voisin puhua "kirkon puolesta kirkkoa vastaan". Puheenvuoroni on enemmänkin henkilökohtainen tilitys asioista, jotka ovat v a i v a n n e t mieltä seurattessani kaukaa rakasta kotikirkkoani.

Jos jokin tunnus olisi löydettävissä, ottaisin sen Filippiläiskirjeen 1. luvun [27:stä jakeesta](#). Siinä puhutaan "yksimielisyydestä" ja "samassa hengessä olemisesta" sekä taistelusta "e v a n k e l i u m i n u s k o n p u o l e s t a". Evankeliumi ja Jumalan pyhä sana esittävät kristillisestä uskosta tietyn kuvan. Tämän uskon puolesta meidät on kutsuttu taisteluun. Ja juuri tämä evankeliumin mukainen usko on nykyään vaarassa. Vain houkka ja sokea voi kieltää tämän tosiasian. Purkumiehet hyökkäävät evankeliumin uskoa vastaan kirkon sisältä käsin - siksi taistelu evankeliumin uskon puolesta on käytävä kirkon sisällä. Sen tähden tämä puheenvuoro.